

A sok nehézség mellett azért minden nap történt valami jó is Noé anyóval. A tizedik napon a tigrisek rájöttek, hogy Noé anyó a barátjuk, és attól fogva már nem akarták felfalni. A tizenegyedik napon a papagájok megtanulták rikácsolni azt, hogy „Sipirc, menj innen!”, amivel rengeteg sok kiabálást megtakarítottak neki. A tizenötödik napon a csimpánzok fél óráig bolondoztak Kám kalapjával és Noé apó sípjával. A harmincadik napon egy orángután Noé anyó karjaiban aludt el. És a negyvenegyedik napon – kisütött a nap!

A bárka végül megállapodott. A vizek leapadtak és a talaj megszilárdult. Az emeleti fedélzet gőzölögve száradt a napsütésben. Az állatok nyugtalanul szimatoltak, ahogy lefelé sétáltak a hajóhídon, azután – a szivárvány fénylő íve alatt – hirtelen eszükbe jutott, mi is a dolguk valójában. Szanaszét szaladtak, és elkezdtek fára mászni, lyukat ásni, vadászni, fészket rakni, sárban dagnyázni, és játékosan hempergőzni.

– Milyen szomorú, hogy elmennek – gondolta Noé anyó könnyes szemmel. – És milyen jó, hogy elmennek...

És ekkor, miközben a juhok megiramodtak, a majmok fecserészttek, a tigrisek is elvágattak, az emberek megölelték egymást (néhány állat úgyszintén). Hanna, Zsuzsanna és Johanna egyre csak táncolt és táncolt örömeiben.

Noé anyó pedig belenyúlt a zsebébe, és így szólt:

– Itt az ideje, hogy bevessem a kertemet.

Ráhel

Sötét éjszaka borult a tájra. Ráhel sátrában aprócska lángnyelv libegett az olajmécses fölött. Odakint őrség vigyázott órá és kisfiára. Ráhel férje, a dúsgazdag Jákob jól tudta, hogy több nyája és csordája van, mint bárkinek közelben és távolban, de a legdrágább kincse ebben a sátorban rejlik: kedvenc felesége, Ráhel, és a kisfiuk, József.

Jákob háznépe – feleségei, fiai és szolgálói – valamint a hatalmas állatsordák a mai napon keltek át a Jabbok folyó gázlóján. Holnap fognak találkozni Jákob bátyjával, Ézsauval. De hol van most Jákob?

Egész éjjel a folyó túlsó partján akart maradni, még Ráhel sem sejtette, miért. Aggódott is a férjéért, nem szállt a szemére pihentető álom.

József békésen szundikált, mint egy kis madárfióka a puha, meleg fészekben. Hosszú sötét szempillája súrolta napsütötte arcocskáját. Ráhel mérhetetlen szeretettel nézett le rá; nagyon sokáig kellett várnia, míg gyermeke végre megszületett.

Ráhel báránybőrt terített maga köré, és végiggondolta egész életét. Húsz évvel ezelőtt találkozott először Jákobbal, annál a kútnál, ahová itatni vitte apja juhait. Jákob akkor elmondta, hogy el kellett menekülnie otthonról, és a nagybátyját, Lábánt keresi, bízva abban, hogy munkát kap nála. Éppen őt kérdezte meg, hogy ismeri-e Lábánt, amire Ráhel akkor jót nevetett, hiszen Lábán épp az ő apja volt. Ezzel kiderült, hogy Jákob meg ő unokatestvérek, és egymásba is szerettek az első pillanatban.

Jákob azután elszegődött Lábánhoz, neki szolgált, és nem kért ezért más fizetséget, csak Ráhel kezét. Lábán azzal a feltétellel egyezett bele a frigybe, hogy Jákob előbb hét évig dolgozik nála. Hét év ugyan fölöttébb hosszú idő, de a jegyespár így is boldogan várakozott.

Ez persze nem volt ilyen egyszerű, emlékezett vissza, összevonva szemöldökét, Ráhel. Van ugyanis egy nővére, Lea, akivel sohasem kedvelték különösképpen egymást. Ráhel azt látta, hogy mindent Lea kap meg először: Lea hordhatott előbb nagyoknak való ruhát, és este ő maradhatott fent a felnőttekkel. Lea viszont úgy érezte, hogy Ráhel az elkényeztetett kis kedvenc, ráadásul csinosabb is, mint ő.

Azon a vidéken, ahol Lábán élt, az a szokás járta, hogy az idősebb lánytestvérnek előbb kellett férjhez mennie, mint a fiatalabbnak. Amikor azonban letelt a hét esztendő, sehol a környéken, hetedhét országon sem akadt kérője Leának. Ha Ráhel eziránt puhatolózott Lábánnál, apja csak somolygott, és nem szólt egyetlen árva szót sem.

Az éji homályban ekkor Ráhel előre dőlt, és átfogta a térdét. Nem szívesen gondolt vissza a történet folytatására. Örömet elfelejtette volna azt a napot, amelyre a menyegzőjét kitűzték.

elé, legvégül pedig Ráhel lépett elő, kézen fogva vezetve Józsefet. Jákob és Ézsau egymás mellett álltak, és átölelték egymást. Ráhel most látta először sógorát, ezt a nagydarab embert, akinek sűrű szőr borította izmos karját, és vörös ábrázatán könnyek csordultak végig. Ráhel térdet hajtott Ézsau előtt, és Józsefnek is odasúgta, hogy hajoljon meg. Amikor felegyenesedett, könnybe lábadt az ő szeme is.

– Látod fiam – suttogta, gyengéden megszorítva József kezét –, ilyenek az igazi jó testvérek. Bármenyt is civakodtak, minden rosszat megbocsátanak és elfelejtenek. Nem is lehet ez másképp.

